

„Danstøkeren“

et ugentlig Tryk- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

Rediger af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

„Danstøkeren“ udkommer hver Onsdag.
Pris pr. Aargang i de forenede Stater \$1.50;
til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Naar Kærlige henvender sig til Folk, der anerkender i Bladet, enten for at lade hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale at de faa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Nytte.

Udmanst.

Naar efter Kristi Fødsel 1900.
Naar efter Verdens Skabelse 5900.
Naar efter Reformationen 383.

Oktober. — 31 Dage.

Perle Kvarter 5. 1. Nr. 1. 4. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

1 M. „Sagde jeg ikke, at dersom du kunde tro, skulde du se Guds Herlighed?“

2 M.

3 M.

4 M.

5 M.

6 M.

7 M.

8 M.

9 M.

10 M.

11 M.

12 M.

13 M.

14 M.

15 M.

16 M.

17 M.

18 M.

19 M.

20 M.

21 M.

22 M.

23 M.

24 M.

25 M.

26 M.

27 M.

28 M.

29 M.

30 M.

31 M.

Et Horn Skole i Iowa. Han har været med til at give en Række dansk-amerikanere, som nu er ude i Livets daglige Strid, de første Udviklingsstadi.

De sørgte Lærere har alle Universitetsuddannelse, nogle fra Amerika, andre fra Danmark.

De amerikanske udbannede er Rev. J. N. Lenker, der for sin Bog „Lutherans in all Lands“ fik Doktorgraden i Theologi, samt Professorerne Foght og C. A. Hansen og Frk. M. Berg. De i Danmark udbannede er Professorerne H. D. Frimodt-Møller og Harald Jensen, som begge har fuld Universitetsexamen fra Københavns Universitet.

Det tør heretter antages, at den dansk-amerikanske Ungdom, unge Mand og Kvinder, herovre kunne faa al den Kundskab, de maatte søge paa „Blair College“. Der undervises baade paa Dansk og Engelsk, og det maa staa enhver dansk-Amerikaner klart, at han ikke kan faa nogen bedre, for hans Behov og til hans Kvantitet i Udvikling end den, der kan gives fra den største dansk-amerikanske Skole.

Naar man betænker — hvad enhver dansk-Amerikaner ved — at vort Folk herovre, gennemsnitlig regnet, hører en naaet saa vidt som de sørgte beslagte Indvandrere, ej heller som Helhed er kommen i landt, menighedsmaasigt forhold til den dansk-lutheriske Kirke herovre, da er sikkert en af de væsentligste Grunde hertil, at vort Folk langtfra fuldstændig har faaet Djet op for: den dansk-amerikanske Skoles Betjning.

Uden Skole — vil vort Folk snart gaa op i Nationernes Raas herovre, og end ikke sætte sit eget Mærke paa den Karakter, som vil dannes ud af dette Raas.

Men det er uædelt for et Folk faaledes kun at være til for at gaa op i noget andet og udslætt.

Vilde hør dansk Mand og Kvinde herovre betænke, at vi danske har, som tro Borgere i et fremmed, men frit valgt Land, en af Guds tilstøttede Opgaver — thi Herren sender ikke i Blinde en Ottendebel eller mere af det danske Folk til Amerika — da vilde de ogsaa ønske, at den dansk-amerikanske Ungdom, som vokser op for at tage Hædrens Ord, kunde blive en udpræget, karakterfast og maaltidsfuld Slægt, som kunde „give sit Ord med i Folkelaget.“

Dg denne Udvikling kan Ungdommen kun faa paa den bestemte kristelige, dansk-lutheriske Skole.

Det tør siges, at med dette Maal for Dje leder og aander „Blair College.“ Det bør her ogsaa erindres netop af vort Folk, som ikke uden Grund faar Skyld for at være lidt „sen i Bindningen“, at den Ungdom udbannede bedst, som tidligt kommer til Skole.

Det er altsor meget bleven Bane blandt os, at først den grandnoesne Ungdom skal paa Skole.

Nej! man bør sende allerede den pure Ungdom paa Skole, og man vil faa mest Glæde af den.

Være være den Ungdom, som oppe i Tøperne begynder at kende Kundskabsløst; men det høre med til det mere trugge Forhold, som vort Folk nu nyder herovre, at desvære pure Ungdom, og det baade Dreng og Piger i Alderen fra Konfirmationsperioden (14—16 Aar) faar en solid Skoleuddannelse. En saadan Ungdom vil blive baade dygtigere i Retning af Kundskabsfærdigheder, finere og nøjsomtere præget i Karakter, og Udviklingsmulighederne er langtfra mangelfulde.

Vi danske kan blive ei dygtigt Folk herovre, naar Folkeskolepræget faar en bred og rig Udvikling. Hvorfor tøve da vort Folk med at sende de ganske unge til Skolerne? I den Tid, man læse bedst, kan man læse mest.

Lad da vort Folk erindre, at med al den almindelige Velhaandighed, som det nyere herovre, har det ogsaa faaet den store, guddommelige Forpligtelse: at kalde en Ungdom frem som er rigere baade i Tro og Kraft.

Det vil „Blair College“ give vort Folk den nødvendige Haandskræftning, og med Guds Hjælp tjene baade vor dansk-lutheriske Kirke og vort Folk.

Du, som sukker dybt og bange, Du, som vaager paa dit Leje, Du, som bærer for de mange Livets tunge Tornestige: Grib i Troens stærke Strenge, da skal Tornemuren sprænge.

(Chr. Michd.).

Den store Ulykke.

Dansk Hjælp til danske.

Et smukt Svær har „Danstøkeren“ Læserne givet paa det Kædemaal, som fra de af 8—9 Sept. Ulykken ramte Landsmand løb gennem sidste Nr. af „Danstøkeren“. Der er straks begyndt at indkomme større og mindre Beløb, hvorfor vi oprigtigt bringer vor Tak.

Man har fundet det ret og sundt, at vi danske bør hjælpe de nødlidende danske, som staa uden Tag og Hovedet, uden Midler til Livets Opholdelse og endnu grebne af Forsædelse over den store Ulykke.

Vor ilt og ogsaa selv det eneste Lysspunkt i Ulykken, at vore Landsmænds Liv blev skaaede, mens rundt omkring Tusinder ramte af den bratte Død, være os en stærk Formaning og en ligefrem Opfordring til at komme dem til Hjælp.

Den Gud og Herre, hvis værdige Haand friede vore Landsmand fra Døden, har jo dermed lagt deres Liv for vor Dør, og kalder os frem til at øve Barmhjertighed.

Gud ske Tak, at „Danstøkeren“’s Venner har forstaaet denne Sag, saa at deres Hjertes straks blev varme og toang haanden til at give.

De allerede indkomne Bidrag ere følgende:

- Chr. Jenien, Bredsborg, S. D. .... \$ 1.00
- Wegner Hansen, Friend, Neb. 2.00
- Wanston Greaf, Nyborg, Neb.: Marius Nielsen \$1; Hans Mortensen \$2; R. C. Hansen \$1.50; N. C. Hansen \$1; A. C. Hansen \$1. .... 11.50
- Stablehart, Neb.: P. C. Nielsen \$5; C. Jacobs \$1. .... 6.00
- Blair, Neb.: Peter Hansen \$5; Henry Hansen \$1; F. J. \$2; Rev. R. Nielsen \$5; W. Nielsen \$2. .... 15.00
- Git Horn, Ia.: Rev. B. S. Big 5.00
- J. P. Jensen, Mo. Wallen, Ia. 1.00
- Peter Jakob Andersen, Amag, Neb. 1.00
- A. Vandsen, Kennard, Neb. 1.00
- Bed Pastor Damfoss, Sioux City, Ia.: Oyvind; Andrew Koster, \$2; Jens Andersen \$1; Sioux City: E. Kuffegaard, Chr. Mandrup, Rev. N. Domstov, hver \$1; Mrs. Wad. John Sandberg, F. Vatten, Miss Christine Freund, hver \$0.50; Miss Clara Andersen, Miss Marie Nielsen, hver \$0.50. .... 18.00
- West Superior, Wis.: Pastor C. Nielsen, E. P. Nielsen, Rosamine Larwood M. Christensen, Andreas Rasmussen, Søren Jensen, Morten Laurien, N. Nielsen, Julius Haagen, G. Nielsen, Rosamine Jensen, Carl Nielsen, George Nygaard, hver \$1; Hans Kottved \$2; Mrs. J. Nielsen, Dina Nielsen, Jens Jensen, G. S. Berleson, E. P. Nielsen, Jens Jørgensen, hver \$0.50. .... 18.00
- Fra Orange Menighed, Juneau Co., Wis., ved Thomas Jensen. 29.20
- J. P. Nielsen, Brandon, Ia. 5.00
- E. P. Juhl, Kingsley, Ia. 2.00
- Hans J. Jørgensen, Grove City, Minn. 1.00
- Peter Møller, Marcus, Ia. 3.00
- Thomas Lorenzen, Upland, Neb. 5.00

Talt. \$95.20

hvorfor med hjertelig Tak takter.

Fra Pastor P. S. Big, Elk Horn, har vi i Dag modtaget \$70.71. Lysten over de enkelte Bidrag vil følge i næste Nr.

Vi venter endnu mange Bidrag rundt omkring fra, og der er allerede tilfaldt Indsamlingen Støtte fra flere Steder.

Udvikling har mange helliger ikke endnu faaet Tid at bestemme sig; dog — vi behøver blot at minde saadanne om hvilken Velgjørelse det er at være barmhjertig og høre haardt vore Landsmand i Arcola, Texas, trænger til en Broderhaands kærlige Støtte — saa vil vore Venner ogsaa i Jesu Navn være med til denne lille Barmhjertighedsgerning.

Vi vil saa tillige sørge for, at en Uddeling af Skomite bliver dannet sammen med Fr. Borggaard.

Med Guds Hjælp skal da Indsamlingen blive til Opmuntring og Trøst for de nødlidende og til Styrkelse af det dansk-amerikanske Folks Samfundsfølelse, fremfor alt: Gud til Ære.

Bidrag til „de af 8—9 Septemeber Ulykken“ ramte Landsmand i Arcola, Texas, sendes til „Danstøkeren“’s Red., der tvitterer i „Danstøkeren“ og besjærer Bidragene sendte til den Uddelingskomite, som vil blive dannet derude sammen med Fr. Borggaard.

Denne Komite aflægges dernæst Regnskab i „Danstøkeren“ for Gavernes Uddeling. Gud velgigne baade Givere og Modtagere!

Af forde Løn for Dyden det er, som om Djet fordrede Løn for, at det ser, og Foden for, at den gaar. Menneftet skal gøre det gode af andre Træng, ligesom Ranken frembringer sine Truer uden at kræve Bederlag derfor.

(Marcus Aurelius.)

„Danstøkeren“

Med oprigtig Glæde læste jeg Hr. Sigurd Anker's Indlæg i „Danstøkeren“, om „Danstøkeren“.

Med ligesaa oprigtig Sorg ser jeg Bladet igennem denne Gang, uden at finde det mindste om „Danstøkeren“.

I ærede Præster, er der ingen af dem, der har Tid til at tænke, Tid at tale, Tid at skrive, at arbejde lidt for den, saa saare vigtige Sag. Om ikke, vil der i det næste Aarhundrede (for ikke at sige om 20—30 Aar) ikke være meget Brug for danstøtende Præster herovre.

I gode samfundselvende Venner, glem ikke, at Kundskab er Rigt (se til Kirkefæst, er de ikke mange? hvad mangler de?)

Hvor ofte ser man ikke, at „Datteren“ er gift med en ikke dansk, og Moder og Fader kan ikke forstaa, hvad Svigersønnen siger. Datteren har ikke lært dansk til Gavn, hun kommer sig ved at tale det. Urimeligt at forlange, at hendes Mand skulde lære det.

De danske her i Byen er vel i langsom, men sikker Afstogen. Hvorfor? Fordi der kommer næsten ingen fra Danmark hertil, og de, som er her, ovle Amerikanere, i Sind og Skind, Tale, Tro og alt.

Lige saa glad jeg var ved Hr. Anders Indlæg ligesaa forbaudet ved at læse Underkristen. Vel ved jeg, at den gamle Anker er Skolemand Danstøkeren, med Liv og Sjæl, men den unge? — Ja De ser undtildige Hr. S. A. jeg troede, De var Amerikaner.

Hvorfor? Ja, jeg kender Dem jo ikke, men alle, eller saa godt som alle, af deres jævnaldrende, jeg har mødt: ude og hjemme, er Amerikanere. De fleste af dem taler kun daarligt og tungt gent dansk, og „tænker“ kun paa Engelsk eller Amerikanisk.

Her burde mit Indlæg være hørt op, men af Frygt for, at ingen skal spare Dem det mindste paa Deres meget fornuftig og betydningfulde Spørgsmaal, saa kan dette, endstønt jeg passer bedre paa Skolebænken end paa Kædet.

Deres første Spørgsmaal: „Er det raadeligt at lade Børn (særlig paa Landet) lære Lektier i Hjemmet?“

Der kunde vel gives mange bedre „Autoritet“ end Ludvig Harms, dog citerer jeg ham, fordi det er min Overbevisning, at han i mange Aar paatræde med Gud, i Ordets virkelige Forstand, og Gud er den rigtige Lærer at saa forstand af.

Altsaa har Harms Digt. „Jeg er overhovedet en stor Ven af Udenadslæren, alle alene af enkelte Hovedprog af Bibelen, men af hele Afsnit i Bibelen. Og i dette Stykke var de Kristnes Opdragelse i ældre Tider tusinde Gange bedre, end den er nu. Man lærte i Skolerne og i Hølene alle Hovedprog i Bibelen, alle Hovedafsnit i femte, og saa mange Kærlige som muligt, thi man vidste, at man herved samlede sig en ualmindelig rig Skat, som hørten Mål eller Kunst kunde forstare, ej heller Tøve sig, en Skat, som var lige nødvendig, i Liv og Død, i Kamp og Anfægtelser, i onde og gode Dage. Den Helligaand faar altid hersket og Haandfæstet og Dag i Menneftet, og med Tjavelen faar man herred et Vaaben, hvormed man kan overvinde ham; i Livet har man herred en Kættel, en Vejviser, i Døden en sikker glad Salighedsgrund; i Kamp Kraft, i Anfægtelser Trøst, i gode Dage Formaning, onde Dage Taalmodighed og Mod. Og i Særleshed, naar man er syg og ikke toaler at læse med Vinene, da erfare man først ret, hvad det har at betyde.“

Bibelen faar indstøden i mit Hjerte! Derof, at man ikke tilgaaes læse noget af Bibelen, of Salmebogen og af Katekismen, kommer den gruelige og skammelige Uordenhed, som nu herfter blandt unge og gamle, blandt fornemme og ringe, saa gruelig og saa skammelig, at ens Hjerter maa bløde. Og selv hos dem, som kalde sig Kristne og tæller sig blandt de Troende, finder man den skammelige Uordenhed, at de ikke kunne gøre Rede for sig, eller give Svær paa noget som helst, men begynde at halte og stemme, bare man ønsker at høre af dem et eneste Hovedprog af Bibelen. Til saadanne Afsnit, som enhver Kristen skulde kunne udenord, ordret og bogstavet, hører nu ogsaa Bjergrædningen. Og jeg raader Eder, om I og stulde være tredjestykke Aar gamle, at I med Blid giver Eder i Færd med at lære dem, hvis det skulde være saa sørgelig berendt med Eder, at I endnu ikke kunne den.

Dg naar I først har faaet Lyft til at lære, efter at I have smagt, hvor sødt det er, saa kommer kun til mig, jeg skal da pise Eder andre Afsnit og saa mange Kærlige Kærlige, at I ikke skal blive udlærte, om I end blev hundrede Aar gamle, thi Bibelens Herlighed er uommelig.

Saavidt Harms. Der kunde her være nok til at fylde hele „Danstøkeren“ med, om Nyrationalismen, for et Dufin Aar tilbage i Danmark, da Socialisterne døbte „Religion“ er en privat Sag.“, ud af Skolen med Religionstimen“ og Lærerne, som var lidt bange for „Felsen“ men sympatiserede, sagde „bort med Udenadslæren“, men Meningen var bort med Kristendommen, men førte jeg galt, gif det hele vel i „Danstøkeren“’s Papirtid, hvor nogle af mine Indlæg for har haaret.“

Andet Spørgsmaal: Burde Børnene begynde at læse Katekismen saa snart de kan læse? Her skal vist lidt personligt Skan til, dog sikkerligt i de fleste Tilfælde ubetinget: Ja. Tredje Spørgsmaal: Er det til nogen Nytte at bruge andre Sange end dem der findes i Sangeren? Ja, sandelig.

For Børnene at kende gamle Danmark igennem velvalgte Færdlandsfange, lær dem at kende og elske Kærlige Skolebøger, alle Sætterses Skole. Al den er god Modgift mod dem, beviser de selv bedst derved, at de ikke kan forbrage den.

Dette af Erfaring. 4de Spørgsmaal: Mangler vi en dansk Language Bog? (Dansk Grammatik?) Sikkerligt! og dog koster den kun 35 Cent eller mindre.

De mere erfarne havde Ordet (ja de har det selvfølgelig endnu) jeg er ikke af dem, som jeg af jordiske Ting ikke elsker noget højere end Skolen og dens Gerning.

Clinton, Ia., i Sept. 1900.
S. Nielsen-Høgh.

Fra et Besøg paa Elk Horn Børnehjem.

Hvad I have gjort mod en af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig, siger den kære Frelser, og derfor er det mig en Glæde at skrive lidt om Børnehjemmet i Elk Horn, og jeg tror, at Jesus er glad ved Hjemmet og ved den Gerning, som søes derude; og det kan vel ogsaa være til Opmuntring for Venner rundt om i den forenede Kirke at høre lidt dertil. Jeg opholdt mig det i otte Dage, ligen sørend Kærsmødet, og fik derfor Lejlighed til at se Livet paa Børnehjemmet, som det ledes til daglig.

Vestpreken paa Børnehjemmet, Mr. R. P. Kristensen hentebe mig med Hælle og Bogn paa Stationen i Atlantic, og det første, jeg lagde Mærke til, da vi kom til Hjemmet, var den hjerterige Modtagelse „Har“ fik fra de mindre Børn og den høflige Maade, hvorpaa Børnene hilste paa mig. En af de større Dreng og piger kom straks og hjalp til med at spænde Høstene fra.

De større Piger havde traukt med at bakte Aftenbrødet. Alle Børnene var hjemme med. Undtagelse af et Par konfirmerede Piger og to eller tre Dreng, som var ude at tjene; det var nemlig den Uge, da den engelske Skole havde sluttet og den danske Færdskole skulde begynde en Uges Tid senere. Selv om Børnene komme ud at tjene, vedbliver Børnehjemmet dog at være deres Hjem indtil de er atten Aar. En ung, troende Pige, Miss Carrie Sørensen, har taget det som et Kald fra Herren at hjælpe Mr. og Mrs. Kristensen med Gerningen paa Børnehjemmet. Hun var syv de Dage, jeg var der, og det var hendes store Sorg, at hun saaledes ikke var i Stand til at hjælpe Mrs. Kristensen, ja maatte ikke kunne blive i Pladsen. „Det gør mig saa ondt,“ sagde hun, „om jeg skal herfra; jeg holder saa meget af Børnene.“ Hun var dog ikke sengeliggende, men kunde gaa lidt omkring.

Mrs. Kristensen sagde, at Carrie maatte vise mig Børnens Soveværelse.

Hr. Nielsen-Høgh kan være ganske tryk som, at „Et s Papirtid kan aldrig for sig selv at fortælle saa gode og friske Artikler som ovenstaaende. Og det skal være os en hel Glæde at se Hr. Nielsen-Høgh belige Religionstimen og Betjning overfor den i vor Tid uendelige og her i Danmark staaende socialistiske Gerning. Men vi forde til Engelsk, at det maa være lige saa frisk og sørgeligt som ovenstaaende. Lige for lige, naar —

ter oven paa. Dette gjorde hun. Der var rent og hyggeligt der oppe; „en Plads for hver Ting, og enhver Ting paa sin Plads“ er nok deres Motto paa Børnehjemmet. Der var ingen mørke Krog, men Sol og Lys alle Vegne. Paa lange Hylder med Gardiner for laa Børnens bedste Løj, og det, som ikke brugtes, var lagt til Side. En Række Tapper var lagt paa en af Sengene, og over det hele var bredt et Bokstæppe.

Carries „Trunk“ interesserede mig meget. Hun havde saa mange Ting at gemme for Børnene. Jeg maatte baade se og græde over det; thi hun fortalte om det hele med en barnlig Glæde. En Del smukke Jule- og Fødselsdagskort, Kommebøger, Silkebaand o. l. var henglagt der. I første Etage, hvor Børnene spiser og leger, gemmes en Del af deres Hørbøger. Et Sted stod en hel Række gamle Stole. Børnene gemte dem i de første Etage. Børnene gemte dem i de første Etage. Børnene gemte dem i de første Etage.

En Formiddag legede jeg med Børnene ude paa Legepladsen, og jeg lagde Mærke til, at de havde Kærlighedsfølelse og visse Færdigheder med hændre paa en Maade, som man sjalden finder mellem en Skole og Børn. Hver havde sin lille Værdi i Haven, hvor de havde plantet Kogebær, Meloner, Rødbeder o. s. Side om Side. De tog mig ogsaa med ned i Skoven, og Pigerne viste mig først deres Legeplads. Jeg sagde da: „Lad os nu gaa og se Drengenes Legeplads ogsaa,“ hvortil de svarede: „O, nej, der maa vi ikke komme!“ — Mrs. Kristensen fortalte mig senere, at for den sædelige Ordens Skyld var de nødt til at have saadan to Legepladser: en for Pigerne og en for Drengene.

Den første Morgen, da jeg vaagnede, hørte jeg straks en yndig Børnejang og kom til at tænke paa Anglene, „der prise vor Herre saa godt de formaar.“ Børnene kom ikke strigende, straalende eller fløjende ned ad Trapperne, men gif jævnt, stille og glade ned, naar de var paa Klæde. De bandede sig om Bordet med Maaltiderne, rene og pære, og da Reglen er: ikke at snakke ved Bordet, uden naar de beder om noget, kan man godt være i Bærelset ved Siden af Epistelen, mens Børnene spiser, uden at mærke, at man er paa et Børnehjem. Carrie holdt Bordbøden sammen med de mindre Børn i Epistelen og hjalp med og opvartede dem, mens Mr. og Mrs. Kristensen tilligemed de større Børn og Gæsterne spiste i et Bærelse ved Siden af. Efter Maaltidet har hver sin lille Gerning at gøre. Det er skønt at se, hvorledes de mellemstørre Børn hjælper de mindre og hvorledes de efter Aftenandagten klæber dem af; efter Afkladningen kommer de en efter en i deres Natstøj og siger Godnat til Mr. og Mrs. Kristensen og gaar saa stille op i deres Senge. Da de mindre Børn var komne til Ro, tog de større Piger fat paa at efterse de smaaes Dagligtøj. De lappede og syede Knapper i og gjorde det i Stand og lagde det paa hver sin Plads til næste Morgen. Den eneste konfirmerede Dreng, som var hjemme, hjalp Mr. Kristensen med at male og andet udbenligt Aftenarbejde.

Det var Pinsedag, jeg var i Elk Horn. Om Evedagen fortalte Børnene mig, at de skulde til Bøst i Morgen (Festmiddag) og skulde op og ofre til de smaa Hørbøger, som ikke kender Jesus, og tankt! vi skal have nge Strømper og Støler paa. Det var ogsaa moromt at se Høkken blive klædt i Søndagsstøjet efter Middag. Den ene stod bagved den anden og knappede den foranstaaendes Skole. Saa kom Mrs. Kristensen med en hel Arm fuld af Hatte og Carrie med Silkebaand til Pigerne og Sløffer til Drengene. Saa heb det: dette er for Søstine, dette for Hilda eller Kristine — Altså eller Guld o. s. v. Jeg kunde neppes fortælle, hvad der passede hver enkelt i den store Skole, især da det bliver dem sendt fra andre; men det gif nok saa let. Saa vandrede de alle sammen med Mr. og Mrs. Kristensen til Kirken; der blandede Børnene sig med Kirkefolkene; dog havde de ældre Børn Tje med de yngre.

Børnene er ret flinke til Haandarbejde og opfindsomme i flere Retninger.